

Tisztelt Igazgatóhelyettes Asszony, Tanáraink, Diáktársaim!

Ismét felvirradt „Tűnt március nagy napja”, hogy méltóképpen megemlékezzünk azokról a 164 évvel ezelőtti eseményekről, amelyek dicsőséget, ugyanakkor sok áldozatot is hoztak nemzetünk számára. 1848. március 15-e – egy örökre szívünkbe égett dátum, az a nap, mikor a „Talpra magyar, hí a haza” parancsa járta át a magyarságot és készítette arra, hogy szabadságáért harcba szálljon.

Az ünnep és annak velejárói, a kokárda, a Himnusz, a Szózat, az emlékezés minden eleme talán sokunkban előidéznek egy képet, egy lázongó, bilincseitől szabadulni vágyó nép képét. Látni véljük a márciusi ifjakat és az egyre növekvő tömeget, amint a Pilvax kávéházból indulva a forradalmat egyre nagyobbra gerjesztik. Az emberek között diákok, munkások, nagy vezéralakok, mint Petőfi Sándor, Jókai Mór, Vasvári Pál, Vidats János, Irányi Dániel, Irinyi József, Vajda János, Ágai Adolf, Bozzai Pál, Degré Alajos, Farkas Lujza, Hamary Dániel, Kóranyi Frigyes, Nyáry Albert, Sebő Antal, Szathmáry Pál és még sorolhatnám. Menetünk talán még célt is érhet. A Landerer nyomdában kinyomtatott 12 pont és a Nemzeti Dal is mintha ott harsogna fülünkben, ajkunkon majdnem fel is csendül a „Nyittassuk meg Táncsics börtönét!” kiáltás. Ott vagyunk a Múzeum téren, a polgármesteri hivatalban, a Bánk bán előadásán és reményekkel telve várjuk a holnapot, hiszen érezzük, hogy együtt erősek vagyunk, nem ismerünk akadályt, elnyerhetjük a szabadságunk, unokáink már jobb korra születhetnek. Ez a lelkesedés, bizakodás, jövőbe vetett hit jellemezte 1848-49 hőseit, akik úgy gondolták, hogy a szabadság, egyenlőség, testvériség tényleg elérhető. Mi azonban már tudjuk, hogy a magyar törekvéseket a Habsburg-udvar vérbe fojtotta. Mégsem mondhatjuk, hogy őseink tettei hiábavalóak lettek volna, hiszen a magyar szabadságharc leverése csak orosz segítséggel és a nemzetiségek ellenünk uszításával történhetett meg, valamint a világosi katasztrófaig kiharcolt magyar sikerek visszaadták egy népnek önbecsülését, öntudatát és a reményt. Így vonult be történelmünkbe a magyar forradalom és szabadságharc az 1848-as forradalmi hullám legsikeresebb katonai ellenállásaként és gyakorlatilag a magyar nép leghíresebb háborús konfliktusaként.

Mindezek miatt kell ünnepelnünk és büszkén viselnünk a kokárdát szívünk felett. A múlt eseményeit sohasem feledhetjük el, mert nélkülük jövőnk sincsen. Mi a szabadságot már örökségbe kaptuk, hiányát csak a leírt látomásban tudjuk elképzelni. A szabadság fontosságát az éltető levegőével szokás párhuzamba állítani: Már pár perces lélegzet-visszafojtás után fuldokolva kapkodunk, hogy szomjazó tüdönket ismét átjárja az élet. És a magyar népet fojtogatták: Sárba tiporták jogait és büszkeségét.

Mint már hangoztattam: jövőnk forrása a történelmünk, a múltunk. Jogosan merül fel tehát a kérdés, hogy most, mikor már 2012-öt írunk, mikor már jogállamban élhetünk, nincsen idegen hatalom, mely minket elnyomhatna, mi 1848-49 üzenete számunkra. Nem mondom, hogy harcoljunk világboldogító eszmékért, hogy vonuljunk tüntetőtáblákkal a parlament elé, ha éppen nem tetszik valamilyen intézkedés a kormány részéről, vagy hogy hasonló tetteket vigyünk véghez. Egyszerűen csak legyünk méltók hazánk nagyjainak emlékéhez, akik miatt most itt vagyunk. Miattuk lett március 15-e a bátorság és a nemzeti összefogás, összetartozás napja is, aminek köszönhetően kiemelkedik nemzeti ünnepeink sorából. Ezért kell emlékezni, hangosan énekelni a Himnuszt és a Szózatot, örülni annak, hogy mi már ünnepelhetünk. Magyarságunkat soha nem szabad szégyellni, hiszen láthatjuk, hogy rosszabb korokban is sokakat büszkeséggel töltött el nemzetünk fiának lenni. Legyünk hát mi is büszkék, szeressük és formáljuk hazánkat, Magyarországot! Ennyivel tartozunk '48-nak. Akkor Petőfiék vették kézbe hazánk sorsát, most rajtunk lenne a sor. A nekünk hagyott üzenet, tanítás tehát nem más, mint hogy egy magyar soha nem engedhet a '48-ból. Gondolataimat Juhász Gyula Március Idusára c. költeményéből vett részlettel szeretném zárni:

De azért lelkünk búsan visszanéz,
És emlékezve mámoros lesz tőled,
Tűnt március nagy napja, szép tavasz,
Mely fölráztad a szunnyadó erőket,
Mely új tavaszok napját égre hoztad,
Mely új remények ibolyáját fontad.
Ó nagy nap, szép nap, légy örökre áldott,
Hozz mindig új fényt, új dalt, új virágot!

Köszönöm a figyelmet!